

ERIKA HORNÁKOVÁ
NEBEZPEČNĚ
BLÍZKĚ

MARENČIN PT

Verím, že keby žil, bol by na mňa veľmi hrdý. Tento román venujem pamiatke Romana Hornáka.

Dej príbehu aj postavy, ktoré v ňom vystupujú, sú vymyslené, ale i podľa skutočných udalostí...

Erika Hornáková

Nebezpečně blízko

MARENČIN PT

© Erika Hornáková, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2014
Design © Katarína Marenčinová, 2014
Jazyková úprava Sylvia Sachs
401. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-373-1

Kapitola I.

„Tak, ako je na oslave?“ volala Valérii jej mladšia sestra Zuzana, keď sa vracala od svokrovcov.

„Práve som na ceste domov,“ snažila sa hovoriť potichu a pozrela do spätného zrkadla na spiaceho päťročného synčeka Saliho.

„Tak skoro?“ zostala Zuzana udivená „myslela som, že sa tam zdržíš dlhšie.“

„Nechce sa mi o tom rozprávať,“ vzdychla si.

„Počuj, práve som u našich, zastav sa tu cestou. Mama navarila tolko jedla, že by to stačilo pre celý tábor. Poznáš ju, nevie variť v malom množstve,“ zasmiala sa Zuzana „okrem toho sa ma neustále Klára vypytuje, kedy príde Sali, aspoň sa spolu zahrajú.“

„Dobre teda, stavíme sa,“ povedala Valéria po chvíli a ukončila hovor. Sali stále tvrdo spal a začalo sa zívvať i jej. Dnes som naozaj ukonaná. Ako to Máriova matka robí? Dokáže zo mňa vysať všetku energiu, pomyslela si a zosmutnela.

O necelú hodinu sa cez lesnú cestu, lemovanú vysokými hustými borovicami, blížila k domu jej rodičov. Neodolala, na chvíľu zastavila a vypila motor. Pozrela na Saliho, či sa nepreberie, ale ten stále spal. Vystúpila z auta, natiahla ruky k jasnej oblohe a zhlboka sa nadýchla.

„Bože, toto mi chýba,“ blažene sa usmiala, prižmúrila oči a započúvala sa do spevu vtákov. Z dialky zakukala kukučka. Rýchlo siahla do vrecka a medzi prstami zovrela cent.

„Keď zakuká kukučka a stisneš v dlani mincu, budeš bohatá,“ smial sa vždy jej otec.

Zadívala sa na dom svojich rodičov, ktorý sa na samom konci kopca krásne vynímal.

„Ako v rozprávke,“ pošepla do ticha a zhlboka si vzdychla. Na okamih sa vrátila do detstva. Spomenula si, ako im jedného dňa otec zhotovil malý drevený domček, priamo na starom stro-me, ku ktorému bezpečne pripevnil rebrík. Ako malé sa tam so Zuzanou chodili často hrať. Nanosili si do neho hromadu vankúšov, na drevenú podlahu položili starý koberček a pri popíjaní domácej jablkovej šťavy si vymýšľali rôzne prí-behy o zlých škriatkoch a lesných vílach. Občas to tak prehnali, že sa napokon báli z domčeka vystrčiť čo i len nos. Pamätala si, ako raz utiekla Zuzane, a keď sa jej matka spýtala, kde nechala svoju sestričku, vrútila sa do kuchyne Zuzana celá vystrašená a uplakaná.

„Ako si mi to mohla urobiť?“ chytila ju malými rukami a lomcovala ňou. „Čo ak by ma odvliekol pod zem nejaký zlý škriatok a viac by si ma nenašla?“ Mama ich len ticho sledovala, Valéria si vtedy myslela, že jej mama bude dohovárať, či nebodaj dostane výprask, no nič také sa neudialo. Nechala ich, aby si to vyriešili medzi sebou samy. Zrazu jej to prišlo celé ľúto, pretože si predstavila hrôzostrašnú scénu, ako jej malú sestričku ťahá za sebou škaredý zlý škriatok

a nik jej nemôže pomôcť. Vtedy ju premkol pocit viny, bezmocnosti a zúfalstva.

„Už nikdy ťa neopustím, sľubujem,“ silno ju k sebe pritlačila a po líčach jej začali tiecť slzy.

„A teraz vám na znak vášho zmierenia upečiem tú najfantastickejšiu rozprávkovú tortu na svete,“ podišla k nim mama a obe si ich k sebe pritúlila „som na vás naozaj hrdá,“ pobožkala ich.

„Ach, ako to uteká,“ vzdychla si, keď sa vrátila zo spomienok do reality. Nasadla naspäť do auta a o niekoľko minút dorazili pred dom.

„Miláčik, vstávaj,“ nežne Saliho pohladila po líci. Pootvoril veľké hnedé oči a usmial sa.

„Už sme doma, mami?“

„Nie,“ šibalsky naňho žmurkla. Sali najprv prekvapene na ňu pozrel a vtedy dodala: „Ale sme u starých rodičov. Teta Zuzka mi volala, aby sme sa zastavili. Nie si rád?“ usmiala sa a odopla mu popruhy na detskej sedačke.

„Hurá!“ s výkrikom nadšenia sa zrazu úplne prebral a objal ju okolo krku.

„Sali!“ rozutekala sa ho k autu privítať Klára, Zuzanina štvorročná dcérka. „Ahoj, teta Valeri.“

„Ahoj, Klárka.“ Ale tá si ju už nevšímala a Sali chcel utekať za ňou, keď ho Valéria stihla ešte schytiť za ruku.

„Počuj, fešák, a čo sa tak ísť zvítať najprv so starými rodičmi?“

„Jasné, mami, idem. Klárka,“ pootočil sa k nej „ty sa ani nepohni, hneď som späť,“ zamával pred ňou ukazovákom a Valéria sa nad jeho gestom zasmiala. Z domu vyšli jej rodičia.

Otec mal na sebe džínsy a károvanú polokošeľu, rovnako ako i jej matka. Rukami si uhládzal tmavé, husté vlasy, sčesané dozadu. Valérii sa zdalo, že trochu pribral. Ale kto by z maminej stravy nepribral?

„Ktože to k nám prišiel?“ klakol si starý otec a roztvoril Salimu, ktorý mu bežal naproti, náruč.

„Sar sal, papu?“ – Ako sa máš, starý otec? – spýtal sa ho Sali po rómsky. Valériin otec ho s obľubou učil niekoľko slovíčok z jeho rodného jazyka. Ona a ani sestra po rómsky nevedeli, ale Sali sa u starého otca stále domáhal, aby ho pár viet naučil. Bola rada, že vie, aké sú jeho korene, ona sama bola na ne vždy hrdá.

„Me mištes, Sali, u tu sar?“ – Mám sa dobre, Sali, a ty? – odpovedal mu tiež po rómsky a pobozkal ho.

„But mištes!“ – Výborne! – roztvoril doširoka ruky, ako keby chcel objať celý svet. „Starý otec, picháš ako ježko,“ pokrčil nosom a prešiel mu malým prštekom po strnisku na brade. Potom podišiel k starej mame a pobozkal ju na ústa.

„Ahoj, zlatko, práve som upiekla tvoje a Klárkine obľúbené koláčky,“ pritisla k sebe vnuka.

„Mňam, tak to si teda dám,“ rozkošne si pohladkal bruško a Klárka, ktorá sa ho už nemohla dočkať, naňho volala.

„Vitaj,“ podišla matka k Valérii „ako bolo na oslave?“

„Ako? Tešila som sa domov,“ zvitála sa s nimi bozkom.

„Poď, spravíme si kávu, a potom nám porozprávaš,“ objal ich otec obe okolo ramien a viedol dnu.

V kuchyni pri stole sedela Zuzana so svojím manželom Igorom a dohadovali sa, kam pôjdu o mesiac na dovolenku.

„Naozaj sa mi nechce nikam trmácať autom, čo keby sme pre zmenu šli niekam lietadlom?“ prehovárala Igora.

„Zlatko, Chorvátsko poznáme už dobre, dozumieme sa tam, máš tam čisté more, dobré jedlo, a je to blízko,“ argumentoval Igor.

„Každý rok tam chodíme, stále dokola to isté. Preplnené pláže, a okrem toho tam nie je ani čo obdivovať,“ nevzdávala sa a Valéria ich pobavenie pozorovala. Zuzana mala na sebe obtiahnuté červené šaty, ktoré sa v kombinácii s jej dlhými tmavými vlasmi a olivovou pokožkou na nej krásne vynímali. Niekoľko kíl navyše jej síce pribudlo, ale pôsobili na nej veľmi žensky. Igor vyzeral stále dobre a vôbec sa nemenil. Svetlé vlasy na ježka, jemné črty tváre, štíhla postava. Ich dcéra, Klára, zdedila po ňom pehy na nose, po svojej matke zase veľké tmavé oči a krásne husté vlasy.

„Zase sa hádate?“ prerušila ich Valéria so smiechom, podišla k nim a objala ich.

„Stále sa ho snažím presvedčiť, aby sme tento rok šli niekam ďalej, chytá ma migréna zo slova Chorvátsko,“ prevrátila Zuzana očami a pohladila Igorovi ruku. Vedela, že musí použiť inú taktiku, ženské zbrane, a rovnako dobre vedela, že i tak ho napokon presvedčí.

„No... niekto sa nedostane za celý život ani tam,“ povedala Valéria a Zuzana na ňu vrhla vyčítavý pohľad.

„Vy ste boli minulý rok v Portugalsku a vravela si, že tam bolo nádherne, čo keby sme šli práve tam,“ pozrela najprv na Valériu a potom znovu na Igora.

„Hej,“ prikývla Valéria „ale to sme bývali u Máriovho priateľa, netuším, ako je to cez cestovku,“ pokrčila Valéria ramenami.

„Vďaka za oporu, sestrička,“ uškrnula sa „tak čo by si navrhovala?“

„Ja by som navrhoval, aby ste prišli na dovolenku k nám. More síce nemáme, ale obdivovať môžete krásnu slovenskú prírodu,“ vstúpil do ich rozhovoru otec, zasmial sa a položil pred Valériu horúcu, voňavú kávu. Jej matka si sadla do kresla a spokojne sa usmiala. Vždy sa kochala pohľadom, keď bola rodina pokope.

„To je síce pekné, len by si sem musel preniesť to more,“ usmiala sa Zuzana.

„Tak čo navrhuješ, švagrinka?“ zopakoval Igor otázku svojej manželky.

„Veď to predsa záleží len na vás,“ odvetila Valéria „hlavne si vyberte také miesto, kam chcete ísť obaja.“

„Ktorá krajina teba najviac láka?“ spýtal sa jej otec.

Valéria sa zamyslela a po chvíľke povedala: „Láka ma pozrieť sa raz do Ruska.“

„Zbláznila si sa? Rusko? Čo by sme tam asi tak robili? Jedli na každom kroku boršč, kupovali matriošky a zaspomínali si na Lenina?“ zasmiala sa z plného hrdla jej sestra „chcem teplo a more, drahá.“

„Prečo majú ľudia v hlave zakódovaný starý ruský komunizmus? Rusko už je na úplne inej

úrovni. A myslím si, že je tam čo obdivovať. Má svoju históriu a určite nie je také preplnené turistami,“ pokračovala Valéria a snažila sa do rozhovoru vtiahnuť aj rodičov. „A vy máte aký dojem z tejto krajiny? Kedysi to boli predsa naši spojenci, či nie?“

Ich matka mlčky pozrela na svojho muža a tvár jej náhle zosmutnela.

„Spojenci? Miláčik, skôr nás okupovali. Ale jasné, krajina je to určite zaujímavá a iste je čo obdivovať, dokonca sa bude v Soči konať na budúci rok i zimná olympiáda, len si myslím, že to nie je prípad pre našu Zuzku,“ usmial sa otec a stisol svojej žene ruku.

„Presne tak,“ prisvedčil Igor „mňa by Rusko náhodou tiež zaujímalo,“ zatváril sa zamyslene. „Páni! Ísť tak na zimnú olympiádu, to by bolo, čo?“ zahvzdal a pozrel na svokra.

„Ach, vy dvaja máte teda nápady,“ pokrútila Zuzana hlavou „nepoznám nikoho, kto by sa triasol za dovolenkou práve tam,“ vzdychla si.

„To si nemyslím, nie každý túži po mori a horúčavách, drahá,“ nevzdával sa Igor.

„Neboj sa, drahý, ja už niečo vymyslím,“ spokojne ho potľapkala po ruke a tým dala najavo svoje definitívne rozhodnutie, že žiadne Chorvátsko tento rok nebude. Valéria sa musela nad svojou sestrou pousmiať, boli si také podobné, a predsa každá iná.

„O tom vôbec nepochybujem,“ dodal Igor uštipačne, ale s úsmevom.

„Čo tak posediť si v záhrade? Vonku je tak krásne,“ ozvala sa odrazu mama a Valérii sa v tom momente zazdalo, že sa jej v očiach zaleskli slzy.

„Máš pravdu, poďme,“ pobádal ich aj otec.

Niečo mamu trápi, niečo nie je v poriadku, musím sa s ňou porozprávať. Možno je chorá, pomyslela si Valéria.

„Mami, potrebujem sa s tebou rozprávať,“ objala Valéria matku okolo ramien, keď vyšli von.

„Stalo sa niečo, dcérka?“

„Nie, nič sa nestalo,“ usmiala sa nad jej obavami „všetko je v poriadku, naozaj. Ale zdalo sa mi, že teba niečo trápi, si snáď chorá?“

„Ach, čo ti to napadlo? Som zdravá ako buk, prečo sa pýtaš?“

„Neviem... mala som taký dojem. Keď som hovorila o tom Rusku, tak si celá zosmutnela a dokonca sa mi zdalo, že si mala v očiach aj slzy.“

Matka sa zatvárila rozpačito, jej dcéra je naozaj vnímavá. Možno sa raz jej deti dozvedia celú pravdu o krajine, ktorá jej zobrala otca a bezstarostné detstvo, nie však dnes.

„To sa ti naozaj len zdalo, som spokojná a nič ma netrápi. Mám skvelú rodinu, krásne vnúčatá, úžasného manžela, ktorý ma miluje, som zdravá... No povedz, srdiečko, môžem si želať viac?“ chytila ju za obe ruky a pritisla si ich k hrudi.

„Tak potom máš všetko, mami,“ usmiala sa Valéria.

„A čo Mário, ako sa darí nášmu úspešnému pánovi právnikovi?“ spýtala sa na svojho zaťa.

„Počula si o tej skupine mužov, ktorí obchodovali s deťmi? Bolo to aj v televízii.“

„Hej, strašné, bola som z toho zdesená. Takých by som posadila do elektrického kresla a nechala ich uškvariť zaživa.“

„Tak,“ roztvorila obe ruky „vďaka Máriovi dostali tie najvyššie tresty,“ a hrdo s úsmevom vztýčila hlavu.

„No, páni, gratulujem! Tak to je naozaj dobrý. Som naňho pyšná. Počuj, veď ty máš doma hviezdu,“ zachichotala sa matka.

„No... veď on tiež, nie?“

„Pravdaže, obaja žiarite,“ venovala dcére pohľad plný spokojnosti, potom ju vzala za ruku: „A teraz poď, ideme za ostatnými.“

„Tak čo nové u Rosovcov?“ spýtal sa jej otec, keď si vychutnávali v záhrade jablkový koláč.

„Nuž, Sali sa musel krotiť, a ja tiež, aby som vydržala počúvať reči pani Rosovej, aká dôležitá je práve jej podpora pre syna a samozrejme neopomenula fakt, že vždy pre neho chcela len to najlepšie. Ja neviem... Mám pocit, že sa môžem aj rozkrájať, nikdy nebudem pre ňu dosť dobrá.“

„A chceš byť dosť dobrá pre niekoho, kto to nikdy nebude vedieť oceniť? Vieš, dcéra moja,“ vzdychol si „nikdy nevyhovieš každému. Dôležité je, keď je človek spokojný sám so sebou a nemusí sa ospravedlňovať za chyby iných. A to si nikdy nerobila, na to ťa poznám príliš dobre, si po mne,“ žmurkol šibalsky na ňu a zahryzol sa do koláča.

„Ach, tú ľadovú kráľovnú to ešte stále neprešlo?“ pokrútila matka hlavou.

„Poznáš tento vtip o svokrách?“ ozval sa Igor. „Rozdiel medzi šumienkou a svokrou nie je žiaden. Obe penia rovnako,“ a začal sa hlasno smiať.

„Ty buď rád, že máš takú svokru, akú máš,“ pohrozila mu matka ukazovákom a usmiala sa.

„Tak to naozaj som,“ poslal je vzdušný bozk.

„Ešteže tá moja svokra je v poriadku,“ dodala Zuzana.

„Nič si z toho nerob, ona sa už nezmení, dôležité je, že vám to funguje s Máriom,“ potľapkal otec Valériu po ruke.

„Vďaka, ocko. Našťastie som už voči nej dosť odolná. Ale nechajme pani Rosovú už na pokoji,“ usmiala sa, chcela si naďalej vychutnávať chvíle so svojou rodinou. I tak sa však neubránila spomienkam.

Keď sa mali prvýkrát stretnúť Máriovi rodičia s budúcimi svatovcami, pán Ros bol nadšený, túžil spoznať jej rodičov, ale Máriova matka sa tomu bránila. Napokon sa nechala od svojho syna obmäkčiť a prijala pozvanie. Hneď, ako vystúpili pred ich domom, pán Ros bol z ticha a prírody naokolo úplne očarený.

„Ocitol som sa v raji,“ nadýchol sa zhlboka a spokojne sa usmial.

„Žijete tu od narodenia?“ otočila sa budúca svokra na Valériu.

„Samozrejme, kedysi to bol dom rodičov môjho otca.“

„Aha,“ prikývla pani Rosová a práve ich prišla privítať jej matka. Bola pekne upravená, dala si záležať, aby na budúcich svatovcov urobila dobrý dojem. Na sebe mala elegantný bordový kostým a svoje plavé vlasy si dala deň predtým upraviť u kaderníčky. Pán Ros sa s ňou natešene zvítal a zdalo sa, že zapôsobila i na Máriovu matku. Dokonca si Valéria všimla, že sa vtedy po prvý raz spokojne usmiala. Ale len do tej doby,

kým sa neobjavil jej otec. Hoci bol nahodený a vyzeral naozaj veľmi dobre, z jej zamrznutého úsmevu bolo zrejmé, že dovtedy netušila, že je Róm. Počas celej návštevy prehovorila sotva pár viet. O dve hodiny, keď odchádzali, Máriova matka podišla k nej a povedala, že sa za ňou zastaví na druhý deň v práci. A svoj sľub dodržala. To, čo jej v ten deň v obchode povedala, mala Valéria uchované v sebe navždy.

„Pozrite sa, Valéria, môj syn má pred sebou sľubnú kariéru, môžem povedať, že už teraz má klientov, o akých sa iným v jeho veku ani nesníva. Všetko sú to vážene osoby.“

Stále jej nedochádzalo, čo jej chce povedať, a zrazu ju prekvapila otázkou.

„Čo od môjho syna vlastne očakávate?“ zahľadela sa na ňu prenikavým pohľadom, ako had na bezbrannú myš.

„Prepáčte, zrejme vám nerozumiem.“

„Ako si predstavujete budúcnosť s Máriom?“ spýtala sa jej priamo.

„Milujeme sa, chceme si založiť domov, rodinu a...“ chcela Valéria ešte dačo povedať, ale Máriova matka ju zastavila skôr, ako to stihla urobiť.

„Ach, dosť!“ takmer kričala. Valéria začínala byť z tej ženy už naozaj nervózna. „Čo to trepete, moja milá? Vy to naozaj nechápete? Mário sa musí venovať kariére, teraz je jeho čas. Okrem toho, skôr či neskôr by sa jeho klienti dozvedeli, že si zobral cigánku,“ prižmúрила obe oči a zdvihla bradu. „Tušila som to od prvého momentu, keď som vás videla, tie črty tváre, oči. Keď som zbadala vašu matku, vydýchla som si... Až kým som nevidela vášho otca. Vtedy sa môj neblahý

predpoklad len potvrdil. Neboli by ste pre neho vôbec dobrá vizitka. Je mi jedno, či ste polovičná cigánka, tak či tak máte v sebe tú ich divokosť,“ pozrela sa na ňu pohrďavým pohľadom.

V tom momente sa Valérii nahrnula do tváre červeň. Nie od hanby, pretože žiadnu necítila. Ale od hnevu, ktorý ňou lomcoval. Máriova matka bola plná hlúpych predsudkov, nechápala to. Ako môže súdiť človeka podľa farby pleti? Napokon jej chladným hlasom povedala:

„Pani Rosová, za svoj pôvod sa nehanbím a som naň patrične hrdá, rovnako i môj otec. Hoci je moja matka biela, nepovažujem sa za polovičnú, som Rómka celým svojím srdcom, a tak to aj zostane. Ak trpíte nejakými predsudkami voči Rómom,“ zdôraznila to slovo „je to len váš problém, nie môj. Sami ste videli, ako žijeme, presne na tej istej úrovni ako hociktorá iná biela rodina. Nekradneme a nerobíme nič, za čo by sme sa mali hanbiť. Váš syn sa musí sám rozhodnúť. Je to jeho život, vy ste mu ho síce dali, ale ako s ním naloží, je len jeho vec. A teraz by ste mali už ísť,“ otočila sa jej chrbtom a snažila sa trasúcimi sa rukami vyložiť tovar do poličiek.

„Môj syn robí veľkú chybu, ale on na to sám príde,“ otočila sa na podpätkoch a zmizla.

Vtedy sa Valéria rozplakala. Tá žena bola bezcitná, cítila z nej nenávisť a chlad, ktorý sa rozlieval všade, kam vstúpila. Večer, keď prišiel po ňu Mário, všetko mu povedala, ale len sa nad tým zasmial.

„Láska, nás nik nerozdelí, ani moja matka nie,“ pritisol ju k sebe. „Nie je taká zlá, ako si

myslíš. Uvidíš, časom ju sama spoznáš. A nikdy nebola rasistka, ver mi. Možno ťa len skúšala.“

A viac sa k tomu už nevracali. Svojmu otcovi však o incidente s Rosovou nepovedala nič. I bez toho vycítil, že Máriova matka má predsudky.

Kapitola II.

K večeru, keď sa Valéria so Salim vrátili domov, volal Mário.

„Tak, čo robia moje dve lásky?“

„Jedna láska sa člapká vo vani a druhá sa ťa už nevedela dočkať.“

„A čo má na sebe tá, ktorá sa ma nevedela dočkať?“ zašepkal podmanivým hlasom.

„Župan a pod ním... počkaj, nakuknem. Myslí, že nič,“ zasmiala sa.

„Veľmi rád to preskúmam osobne,“ objavil sa Mário zrazu v obývačke.

Valéria sa doširoka usmiala.

„Chcel som ťa prekvapiť,“ žiarili mu oči. Nemohol sa jej nasýtiť pohľadom, pri svetle lampy pôsobila priam očarujúco. Neposlušné tmavé vlasy jej lemovali dokonalú a nevinnú tvár. Pleť s južanským nádychom, veľké hnedé oči, ktoré nepotrebovali žiadne šminky. Spoza tenkého župana sa jej na plných prsiach črtali tmavé bradavky.

„To sa ti aj podarilo,“ a vyskočila od radosti na neho. Nohami sa mu ovinula okolo drieku a začala ho bozkávať. „Chýbal si mi,“ pošepla mu vášnivo.

„Mami,“ ozval sa z kúpeľne Sali „ty sa rozprávaš sama so sebou?“

Obaja sa zasmiali.

„Mám pre teba prekvapenie, chceš ho vidieť?“ strčila hlavu do kúpeľne. Sali otvoril prekvapene ústa a mlčky prikývol.

„Ocko!“ vykrikol Sali, len čo ho zbadal stáť vo dverách.

„Ahoj, fešák,“ vytiahol ho Mário z vane na ruky a silno k sebe privinul.

„Budeš od neho celý mokrý,“ povedala Valéria a zabalila Saliho do suchej osušky.

„Tak vieš čo?“ žmurkol na Saliho. „Aby maminke nebolo ľúto, namokríme aj ju,“ schytil ju druhou rukou a pritiahol k nim.

Kým ho neskôr ukladal spať, Valéria v kuchyni chystala večeru. Zapálila sviečky a otvorila fľašu červeného vína.

„Už som ti povedal, ako veľmi ťa ľúbim?“ objal ju zozadu okolo drieku a bozkával na šiju.

„Zabudla som, zopakuj mi to, prosím,“ zachichotala sa a vložila mu do úst olivu.

„Budem ti to opakovať neustále, až do konca svojho života,“ otvoril ústa a čakal na ďalšiu olivu.

„Teším sa na to,“ pobožkala ho „pod’ sa navečerať, iste si hladný ako vlk,“ chytila ho za ruku, v druhej držala tácku s jedlom a ťahala ho k stolu. Naliala do pohárov víno a sadla si k nemu, tak, ako to vždy robievala, keď prišiel domov. Počas večere jej rozprával, čo všetko sa udialo, následne mu zase ona porozprávala, čo nové v práci a spomenula návštevu u jeho matky.

„Naozaj ma nemá rada,“ podoprela si bradu a zahľadela sa na neho.

„Miláčik, ako teba niekto môže nemať rád?“ brnkol jej prstom po nose a odpil si z vína. „Si pre mňa tá najlepšia a je mi úplne jedno, čo si moja matka myslí. Ty a Sali ste pre mňa všetko, rozumieš? Okrem toho,“ chytil ju za bradu a priťahol si ju k sebe bližšie „mnoho mojich klientov sa ma pýtalo, či si zo Slovenska, pripadáš im ako cudzinka.“

„A čo si im povedal?“ zdvihla obočie.

„Čo? Že mám doma príjemný mixík,“ zasmial sa.

„Mixík?“ skrívila detsky ústa. „Nie som žiadny mixík, som Rómka a hotovo!“ štipla ho za líce.

„Je mi to úplne jedno, hoci i Eskimáčka,“ začal ju bozkávať po rukách smerom k ramenám a postupne po celom tele, až kým jej ľahký župan neskĺzol po stoličke na zem. Lačne sledoval jej nahé telo, ktoré sa chvelo vzrušením.

„Mali by sme ísť do spálne, čo ak sa Sali zobudí?“ šepkala mu vzrušene do ucha.

Vstal a miesto odpovede ju posadil na stôl. „Zostaň tam, kde si,“ a následne zhasol svetlo, takže jedáleň osvecovala len pouličná lampa. Valéria so vzrušením sledovala, ako sa k nej blíži jeho silueta. Znovu ju začal dychtivo bozkávať a pritlačil sa k nej, až pocítila jeho tvrdú mužnosť. O pár minút sa vášnivo milovali. Niekoľkokrát takmer vykrikla od rozkoše, ktorá ju spaľovala na celom tele, až jej musel ústa tlmiť bozkami a posledné vyvrcholenie si vychutnávali už obaja spoločne. Okolo polnoci zaspávali v spoločnom objatí.

Okolo tretej ráno sa zobudila a všimla si, že Mário nie je v posteli. Vošla do kuchyne, ale ne-

bol ani tam. Až neskôr postrehla, že z terasy za domom svieta v tme cigareta.

„Deje sa niečo, miláčik?“ spýtala sa rozrušene. Nikdy nemal vo zvyku fajčiť takto nadránom, uprednostňoval vždy raňajky a prvú cigaretu si zapálil až okolo obeda. Pozrela na tri vyfajčené ohorky v popolníku.

„Všetko je v poriadku, láska, bež si ľahnúť,“ usmial sa „mám nejaký prípad a premýšľam.

„Dobre teda,“ objala ho zozadu a pobožkala na nahé plece. Ale keď si ľahla, nemohla už zaspať. Hlavou jej vírili myšlienky. Bolo to čudné, aj keď mal mnohé prípady, nikdy si z toho nerobil ťažkú hlavu...